

Arrest

**nr. 52 893 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 13 maart 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 1 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 16 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter, §1 derde lid van de wet (KB van 17/05/2007 artikel 7 §1, eerste lid), m.n.: Er werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd bij de aanvraag, noch een motivatie waarom betrokkene niet in het bezit kan komen van zulk een document of dergelijk document niet kan voorleggen.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht haar middel als volgt toe:

"1. Wat betreft de motivering:

(...)

Verzoekster voegde haar paspoort toe bij eerdere verzoek 9bis, minstens bij deze dd. 10.06.2009 en de aanvulling dd. 16.09.2009.

Verzoekster ging er aldus vanuit dat DVZ reeds over het paspoort beschikte, haar identiteit gekend was en het niet nodig was dit paspoort nogmaals toe te voegen.

Het basisuitgangspunt in de rechtspraak is steeds dat gekeken wordt naar de doelstelling van de bepaling en dus moet geoordeeld worden of de identiteit al dan niet met zekerheid kan vastgesteld worden.

In casu stelt verzoekster vast dat de DVZ geenszins blijkt te twifelen aan de identiteit van verzoekster. De bestreden beslissing bevat immers enkel de vaststelling dat er geen paspoort werd bijgevoegd, doch bevat geen motivering dat er twijfel zou bestaan omtrent de identiteit van verzoekster.

Verzoekster wijst er op dat de aanvraag 9ter dd. 16.03.2010 in haar referte verwijst naar het openbaar veiligheidsnummer 5.745.752.

Hiermee legt de aanvraag 9ter de link naar het dossier van verzoekster bij de DVZ, en aldus met het paspoort van verzoekster dat zich verschillende malen (minstens 2x) in dit dossier van DVZ bevindt.

Bij telefonisch contact met DVZ en de enkele opgave van het Openbaar Veiligheidsnummer 5.745.752 vindt de ambtenaar in dit dossier en de aanvraag 9 ter op naam van verzoekster, alsook de aanvraag 9bis van verzoekster en haar gezin dd. 10.06.2009, alsook de aanvulling hierop gedaan bij de Burgemeester van Essen dd. 16.09.2009, alsook het paspoort dat zowel in de aanvraag 9bis als in de aanvulling werd bijgevoegd door verzoekster.

De aanvraag 9ter vermeldt daarenboven de volledige identiteit van verzoekster, met name geboorteplaats, geboortedatum, adres in België.

Daarenboven is het zo dat de bestreden beslissing zelf het Openbaar Veiligheidsnummer van verzoekster vermeldt. Hiermee legt of bevestigt ook de DVZ zelf de link met het dossier van verzoekster gekend bij DVZ onder haar OV nummer 5.745.752.

Verzoekster wijst er tenslotte nog op dat de DVZ Essen naar aanleiding van de bestreden beslissing er DVZ Brussel op gewezen hebben dat in het dossier van DVZ Essen een paspoort van verzoekster voorkwam, en zo laten zij weten dat zij (DVZ Essen) dit paspoort eerder ook aan DVZ Brussel hebben overgemaakt.

Verzoekster herhaalt dat haar identiteit duidelijk vaststaat. Verzoekster wijst er ook op dat haar identiteit uniek is. Verzoekster is niet de zoveelste Bah, Diallo, Janssens of Peeters... De namen van verzoekster en dan zeker in combinatie met geboortedatum en geboorteplaats zijn niet veel voorkomend. Het is zeer onwaarschijnlijk dat er een tweede persoon met dezelfde identiteit bestaat.

DVZ kan niet ontkennen dat zij in kennis was van deze documenten en zich niet kan beperken tot het opzijzetten ervan zonder uit te leggen om welke redenen de identiteit als onzeker aanzien moet worden. RVV, 5 augustus 2009, nr; 30.293; RVV 19 februari 2009, nr 23.215

DVZ kon dan ook niet twijfelen aan de identiteit van verzoekster.

Met deze identiteitsgegevens en het dossiernummer wordt ontegensprekelijk de link gelegd naar het dossier van verzoekster bij DVZ en naar het daar verschillende malen in toegevoegde duidelijke kopie van haar paspoort.

Verzoekster verwijst naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Derhalve is de motivering niet afdoende gezien geen rekening wordt gehouden met gehele administratieve dossier.

Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd.

2. Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel:

Art. 9ter Vreemdelingenwet : “De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte”

Verzoekster heeft hierboven aangetoond dat zij beschikt over een iden(ti)teitsdocument hetwelk zich bevindt in het administratief dossier van de DVZ.

Verzoekster heeft aangetoond dat er geen twijfel kan bestaan omtrent haar identiteit, dat zij dezelfde persoon is als de aanvrager 9bis gekend onder 5.745.752. De aanvraag 9bis en de aanvulling van de aanvraag 9bis bevatten immers voldoende elementen om de link te leggen. DVZ zelf legde de link ook.

Verzoekster meent dat de ontvankelijkheidsvereiste van voorlegging van een identiteitsdocument is ingegeven door het feit dat DVZ zeker wil zijn van de identiteit van de persoon die men regulariseert. Dit om te vermijden dat men mits regularisatieaanvragen nieuwe identiteiten zou creëren.

De vraag is of de aanvraag onontvankelijk is wanneer uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ wel degelijk beschikt over een identiteitsdocument van verzoekster in haar dossier.

Verzoekster meent dan ook dat de ratio legis van art. 9ter Vreemdelingenwet geschonden is.

Daarenboven schendt de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Immers de DVZ heeft van elke vreemdeling slechts één dossier gekend onder één (veiligheids-)nummer.

Verzoekster meent dat van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat deze het Syrische paspoort die zij (DVZ) ontving in het kader van de regularisatieprocedure 9bis ook aanvaardt als identiteitsbewijs in de procedure 9ter.

Verzoekster meent dan ook dat door huidige bestreden beslissingen de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig gehandeld heeft en het vertrouwen van verzoekster geschonden werd.

Besluit : Een schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht dient dan ook te worden vastgesteld."

2.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld.

De overwegingen laten verzoekster immers toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Verzoeksters vage en ongestaafe kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

(...)

Verzoekster dient aldus te voldoen aan (de) (...) wettelijke en reglementaire bepalingen, waarnaar ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verwezen, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen.

In casu heeft verzoekster nagelaten een identiteitsdocument voor te leggen, en heeft zij evenmin de motivering tot vrijstelling van deze voorwaarde opgenomen in haar aanvraag, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was.

Het louter feit dat op naam van verzoekster reeds een identiteitsdocument in het administratief dossier zou zitten, doet hieraan geen afbreuk.

“Geheel ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat zelfs indien het in het verleden toegevoegde voorlopig identiteitsbewijs zou voldoen aan de voorwaarden van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart er nogmaals dient benadrukt te worden dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een kopie van een identiteitsdocument of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting dient opgenomen te zijn. Verwerende partij stelde terecht vast dat de aanvraag van verzoekster aan geen van beide voorziene mogelijkheden voldoet. Deze vaststelling wordt bovendien niet betwist door verzoekster. De verwerende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat deze voorwaarde dient te verhinderen dat een persoon zich uitgeeft als zijnde de vreemdeling waarover reeds een administratief dossier werd opgesteld en wiens identiteitskaart zich reeds in het administratief dossier zou bevinden voorhoudende dat hij deze titularis van het dossier, alsook waar ze stelt dat zelfs indien de betrokkene dezelfde persoon mocht zijn als de titularis van het dossier, het gegeven dat deze persoon vele jaren geleden een identiteitsdocument heeft voorgelegd, niet impliceert dat deze persoon nog steeds dezelfde nationaliteit heeft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient, te verlangen dat hij bij zijn aanvraag een kopie toevoegt van een identiteitsdocument. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond “ (R.v.V. nr.28.336 van 5 juni 2009)

Dienaangaande wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing inderdaad zelf aangeeft dat het dossier op naam van verzoekster een paspoort bevat doch echter dat bij de aanvraag van verzoekster geen identiteitsstuk werd gevoegd, zodat niet kan nagegaan worden of de aanvrager effectief de persoon is waarvoor het dossier werd opgemaakt. Waar verzoekster stelt dat de ratio legis voldaan is nu het dossier een paspoort bevat, en er aldus geen onzekerheid bestaat over de identiteit van de persoon, wijst de Raad er nogmaals op dat de verwerende partij terecht besliste dat bij de aanvraag van verzoekster geen identiteitsstuk werd gevoegd, zodat niet kan nagegaan worden of de aanvrager effectief de persoon is waarvoor het dossier werd opgemaakt. Immers kan om het even wie op naam van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en verwijzen naar het paspoort dat reeds gevoegd werd in het dossier, zodat helemaal niet voldaan is aan de ratio legis van de wet. (R.v.V. nr. 24.868 van 23 maart 2009)

Er werd in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet ook niet gewezen op het reeds aanwezig zijn van een identiteitsdocument in het administratief dossier.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de

aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.”

2.1.3. In haar repliekmemorie volhardt verzoekster in haar middel.

2.1.4.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart en evenmin enige motivering bevatte die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Aangezien wat niet aangetoond wordt niet vaststaat en dus automatisch betwifelbaar is, dient verweerder dan ook niet te motiveren waarom “er twijfel zou bestaan omtrent de identiteit van verzoekster.”

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de motivering onjuist is en dat onvoldoende rekening is gehouden met de stukken van het administratief dossier, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat in casu werd toegepast, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 7, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt verder:

"De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;"

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33 en 35) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, het bezit van een identiteitsstuk onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat *"Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren"* wordt benadrukt dat *"de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is."*

Verzoekster betwist niet dat zij geen identiteitsdocument bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd. Zij stelt in wezen dat zij in het verleden, in het kader van een andere procedure, reeds een identiteitsdocument aan het bestuur overmaakte. Zij betoogt tevens dat zij het referentnummer van haar dossier bij verweerder in haar aanvraag vermeldde zodat deze haar identiteitsgegevens kon achterhalen en het dus niet nodig was om bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nogmaals een identiteitsbewijs te voegen.

Er dient echter te worden geduïd dat het feit dat een vreemdeling een referentnummer bij een bestuur kent niet toelaat te besluiten dat deze vreemdeling ook de persoon is op wie het dossier met dit referentnummer betrekking heeft.

Het gegeven dat verweerder de aanvraag van verzoekster onderbracht in het dossier met het door haar opgegeven referentnummer en dat hij dit nummer ook vermeldde op de bestreden beslissing laat evenmin toe te besluiten dat verzoekster de persoon is op wie de andere stukken in dit dossier betrekking hebben of dat verzoekster zou voldaan hebben aan de verplichting om haar identiteit aan te tonen.

Gelet op het risico op identiteitsusurpatie is het niet kennelijk onredelijk of onwettig om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een vreemdeling weliswaar verwijst naar een dossier waarin een kopie van een identiteitsstuk is opgenomen, doch nalaat door middel van een bewijskrachtig stuk aan te tonen dat hij ook de persoon is op wie dit dossier betrekking heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.4.3. Verzoekster kan, gelet op voorgaande vaststelling, ook niet gevolgd worden in haar stelling dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door geen rekening te houden met de stukken die waren opgenomen in het administratief dossier met het door haar opgegeven referentnummer. Het feit dat verzoekster stelt over een paspoort te beschikken maar nagelaten heeft om een kopie van dit document bij haar aanvraag te voegen toont enkel aan dat verzoekster zelf onzorgvuldig optrad.

2.1.4.4. Het vertrouwensbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Verzoekster toont door enkel te stellen dat zij ervan uitging dat de reeds

in het dossier met nummer 5.745.752 aanwezige kopie van een paspoort zou volstaan als bewijs van haar identiteit evenwel geen schending van het vertrouwensbeginsel aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing gaat in haar geheel voorbij aan het feit dat verzoekster verblijf verzocht om medische redenen. Een onontvankelijkheidsbeslissing in een aanvraag om medische redenen moet veel omstandiger beoordeeld worden. Het louter weigeren op grond van het niet gevoegd zijn van het paspoort houdt een schending in van art. 3 EVRM daar dit verzoekster verblijf en medische verzorging ontzegt.

Verzoekster wijst ook op het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof d.d. 26.11.2009:

“B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

(...)

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”

2.2.2. Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

“(…) De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekster nochtans voorgehouden schendingen van artikel 9 ter en artikel 3 EVRM ; schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het Grondwettelijk Hof in het arrest waarvan sprake niet heeft gesteld dat het aantonen van de identiteit van ondergeschikt belang zou zijn.

“Het Grondwettelijk Hof besloot in het voormeld arrest van 26 november 2009 tot het volgende: “Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument. (RvV nr. 40 381 van 18 maart 2010)

Verzoekster wordt nog steeds verondersteld van in haar aanvraag machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet haar identiteit aan te tonen, quod non in casu.

Verzoekster heeft in de aanvraag geen enkel identiteitsdocument voorgelegd en heeft ook nagelaten om op een andere onomstotelijke wijze haar identiteit aan te tonen.

Verzoeksters tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar middel.

2.2.4.1. Wat betreft de opnieuw aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.4.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, beperkt zij zich er toe te stellen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar een verblijf en medische verzorging wordt ontzegd. Deze algemene en vage beschouwing van verzoekster laat evenwel niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van voormelde verdragsbepaling. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gesteld dat verzoekster, op basis van een recent medisch stavingsstuk steeds in de mogelijkheid is om de verlenging te vragen van de termijn die haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten. Indien verzoekster aantoont dat medische problemen haar verhinderen het Belgische grondgebied te verlaten kan zij derhalve, eventueel zelfs zonder haar identiteit te bewijzen, een uitstel om gevolg te geven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten verkrijgen. Verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar medische verzorging – zo zij deze al zou nodig hebben – wordt ontzegd en dat haar niet de kans zou geboden worden om tijdens de medische behandeling in België te verblijven.

2.2.4.3. Verzoekster roept verder een schending in van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet en verwijst in dit verband naar het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest werd geoordeeld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument. Het Hof overwoog dat als bewijs van de identiteit van de aanvrager elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld volstaat (overweging B.5.3). In casu heeft verzoekster evenwel geen enkel stuk bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd teneinde haar identiteit aan te tonen. In voormeld arrest wordt bovendien uitdrukkelijk benadrukt dat het niet onredelijk is, in het licht van de doelstelling om fraude en misbruik van procedure tegen te gaan, te eisen dat de betrokken vreemdeling zijn identiteit kan “aantonen” (overweging B.5.2.).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK